

Arrest

nr. 72 588 van 23 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 10 november 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. M. KALIN, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, B. N. (...), luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaart het Russisch staatsburgerschap te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent getrouwd met B. N. (...) (O.V. 6.482.597), met wie u vijf minderjarige kinderen heeft: M. N. (...) (O.V. 6.482.597), Mo. N. (...) (O.V. 6.482.597), Ma. N. (...) (O.V. 6.482.597), Z. N. (...) (O.V. 6.482.597) en M. G. (...) (O.V. 6.482.597).

In de eerste Tsjetsjeense oorlog (u bent dan 13-14 jaar) geeft u af en toe wat voedsel aan de rebellen in de buurt van uw dorp.

In de tweede Tsjetsjeense oorlog is uw broer T. (...) betrokken bij het gewapend verzet van S. B. (...) tegen de Russische troepen. Hij raakt daarbij gewond. Uzelf bent niet betrokken bij deze oorlog, maar verblijft in die periode even in Ingoesjetië.

Na de oorlog keert u terug naar Tsjetsjenië.

In de zomer van 2004 wordt u in het dorp Shalazi door gemaskerden meegenomen, net als andere jongeren uit het dorp. Jullie worden in een put in het bos vastgehouden en één voor één ondervraagd door de FSB. 's Avonds komt u vrij zonder dat er enige beschuldiging tegen u wordt uitgesproken.

In augustus 2006 verlaat u Tsjetsjenië samen met uw vrouw en op dat moment drie kinderen. Jullie gaan naar Polen waar u een asielaanvraag indient. Het resultaat daarvan is negatief waarop u in 2007 naar Tsjetsjenië terugkeert.

Een half jaar later verlaat u opnieuw uw land, dit keer alleen, en vraagt opnieuw asiel aan. Uw gezin zal u daar later vervoegen.

Het antwoord op uw tweede Poolse asielaanvraag resulteert in een tijdelijke verblijfsvergunning van twee jaar. Uw vierde kind zal er geboren worden.

In 2009 gaat u met uw gezin naar België waar u op 20 oktober 2009 een eerste keer asiel indient, maar u krijgt het bevel om terug te keren naar Polen.

Dat doet u in maart 2010 en vanuit Polen gaat u samen met uw gezin terug naar Tsjetsjenië op 8 mei 2010.

Ongeveer een maand na uw thuiskomst, komt de politie bij u thuis langs. Ze zijn ervan op de hoogte dat u naar Europa bent geweest en kijken uw identiteitsdocumenten na. Sinds dat bezoek gaat u alleen nog 's nachts naar huis om te slapen. Op 6 augustus 2010 wordt uw vijfde kind geboren in Tsjetsjenië.

Ondertussen had uw broer U. N. (...) (O.V. 6.546.906) reeds begin 2010 een asielaanvraag ingediend in België omwille van dezelfde problemen als u.

Uiteindelijk verlaat u Tsjetsjenië alleen op 14 augustus 2010 met de trein tot in Warschau (Polen). Daar wacht u op uw vrouw en uw vijf kinderen die er eind september 2010 aankomen.

Vanuit Polen neemt u samen met uw gezin de bus naar België waar u op 12 oktober 2010 voor de tweede keer een asielaanvraag indient.

Voor deze tweede aanvraag krijgt u het bevel om het Belgisch grondgebied te verlaten en terug te keren naar Polen.

doet u echter niet, maar dient op 9 mei 2011 een derde asielaanvraag in.

Ter staving van uw derde asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw originele geboorteakte, uw originele huwelijksakte, uw origineel internationaal reispaspoort, uw origineel intern Russisch paspoort, de originele Russische en Poolse geboorteaktes van uw vijf kinderen, uw origineel rijbewijs en bijhorende rij-examenresultaten en de originele Poolse tijdelijke verblijfsvergunningen (pobyty) van uzelf, uw vrouw en vijf kinderen."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, B. N. (...), luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaart vermoord te kunnen worden door de FSB of Kadyrovsti omwille van uw betrokkenheid in de eerste Tsjetsjeense oorlog en omwille van het feit dat uw broer vocht in de tweede oorlog (CGVS p. 8-9).

Er dient echter te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Wat betreft uw problemen in 2004 (i.e. uw arrestatie waarbij u enkele uren later werd vrijgelaten zonder dat u iets ten laste werd gelegd), dient opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen en

neergelegde documenten blijkt dat u zich na uw arrestatie in de zomer van 2004 nog herhaaldelijk bent gaan aanmelden bij de autoriteiten van uw land, hetzij rechtstreeks, hetzij onrechtstreeks.

Zo kreeg u op 13 oktober 2004 een rijbewijs uitgereikt door de MVD van Grozny, dat u zelf ging ophalen in een autorijschool zonder dat u daarbij problemen ondervond (zie document 4 in administratief dossier + CGVS p. 7-8).

Op 29 november 2005 werd uw huwelijk officieel geregistreerd bij de burgerlijke stand van Grozny waarbij u een huwelijksakte kreeg (zie document 5 in administratief dossier).

Volgens uw verklaringen ging uw vrouw dat zonder u maar met haar moeder ophalen waarbij ze zich identificeerde met zowel haar als uw intern paspoort (CGVS p. 3), terwijl uw vrouw zegt dat u daar wel bij was (CGVS vrouw p. 2).

U wijt deze tegenstrijdigheid aan de vergeetachtigheid van uw vrouw en een zware klap die ze zou gekregen hebben, wat u of zij echter niet staven met enig geldig (medisch) attest. Bijgevolg blijft deze anomalie nog steeds overeind.

Nog op 29 november 2005 werden de geboorteaktes van uw zonen Mo. en Ma. (met uw familienaam) uitgereikt door de burgerlijke stand van Grozny; enkele dagen later, op 2 december 2005, die van uw zoon M. (...) (met uw familienaam) door de burgerlijke stand van Achkoy-Martan (zie documenten 6, 7, 8 in administratief dossier).

U verklaart dat uw vrouw deze aktes ontving, waarschijnlijk met jullie interne paspoorten zoals bij jullie huwelijksakte (CGVS p. 3-4).

Op 2 augustus 2006 ging u zich persoonlijk melden op de paspoortdienst van de wijk Staropromislovski in Grozny waar u een internationaal reispaspoort uitgereikt kreeg (zie document 3 in administratief dossier + CGVS p. 8).

Het Commissariaat-generaal meent dat uw gedrag niet in overeenstemming lijkt met uw bewering als zou u in Tsjetsjenië op dat moment nog door de autoriteiten worden vervolgd.

Indien de ordediensten u in de zomer 2004 werkelijk meegenomen zouden hebben en indien u werkelijk vreest om door de autoriteiten vermoord te worden, lijkt het helemaal niet geloofwaardig dat u zich zomaar tot diezelfde autoriteiten zou wenden – rechtstreeks of onrechtstreeks – om uw huwelijk te registreren, uw rijbewijs af te halen en om uw kinderen te registreren. Het lijkt evenmin geloofwaardig dat u de autoriteiten op de hoogte zou stellen van een gepland vertrek uit de Russische Federatie door persoonlijk een reispaspoort aan te vragen.

Nog in dit verband verklaart u na uw arrestatie in augustus 2006 naar Polen geweest te zijn waar u een asielaanvraag indiende. Na een negatief antwoord hierop, keert u in 2007 terug naar Tsjetsjenië. Een half jaar later gaat u opnieuw terug naar Polen waar u voor de tweede keer een asielaanvraag indient. Als gevolg daarvan krijgt u een tijdelijke verblijfsvergunning, maar in 2009 komt u naar België waar u op 20 oktober 2009 ook een asielaanvraag indient. Na een negatief antwoord hierop, keert u in mei 2010 via Polen voor een tweede keer terug naar Tsjetsjenië (CGVS p. 5-6-7).

Voor een asielzoeker die vreest vermoord te zullen worden door de autoriteiten van zijn geboorteland, zijn deze twee terugkeren naar zijn land van herkomst bijzonder vreemd en opvallend.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen niet alleen de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen in 2004, maar ook doen ze volledig uw vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade teniet voor de problemen waarvoor u aanvankelijk naar Polen en België gevlucht was.

Wat betreft uw problemen in 2010 (i.e. de politieagenten die u kwamen bezoeken omdat u naar Europa was geweest, waarbij ze uw identiteitsdocumenten controleerden), heeft het Commissariaat-generaal ernstige redenen om te twifelen aan de geloofwaardigheid hiervan.

Ten eerste dient opgemerkt te worden dat u het bezoek van de politie (volgens uw verklaringen het enige probleem dat in die periode voorgevallen is, CGVS p. 12) niet vermeld heeft bij het indienen van uw (derde) asielaanvraag bij de Belgische asielinstanties: "In mei 2010 ben ik samen met mijn gezin naar Tsjetsjenië teruggekeerd. Ik overnachtte er nooit thuis, uit angst voor arrestatie door FSB of Kadyrovsti. Ik vertrok in juli 2010 opnieuw naar België" (vragenlijst CGVS 18.05.2011, p. 3, vraag 3.5.).

Als u hierover om uitleg gevraagd wordt, antwoordt u "Het is moeilijk om alles te onthouden" en "De namen van mijn kinderen kan ik niet eens onthouden" (CGVS p. 12).

Deze antwoorden verschaffen echter geen afdoende verklaring waarom u het bezoek van de politie niet zou vermeld hebben bij het indienen van uw asielaanvraag, zeker omdat u aan het begin van het gehoor op het CGVS verklaarde alle elementen van uw vertrek verteld te hebben bij uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS p. 2). Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij de Belgische asielinstanties aan het begin van zijn asielprocedure op de hoogte brengt van alle redenen van zijn vlucht indien hij een gegronde vrees voor vervolging koestert, des te meer als het gaat om vervolging vanwege de autoriteiten van het land dat hij eerder al tweemaal ontvlucht was.

Het feit dat u nagelaten heeft dit te doen, doet ernstige vragen rijzen rond de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.

Ten tweede is het opvallend dat u het bezoek van de politieagenten niet precies kan situeren in de tijd ("op een dag kwam de politie langs", "ik kan geen exacte datum geven"); u verklaart dat het 'ongeveer een maand na uw vertrek uit Polen' was (CGVS p. 11).

Het feit dat u er niet in slaagt het tijdstip van het politiebezoek te concretiseren, terwijl u dat wel meermaals kan over uw vertrek uit Polen (i.e. 8 mei 2010, CGVS p. 5, p. 7 & p. 11), ondermijnt verder de geloofwaardigheid van dit feit, te meer omdat u verklaarde dat dat politiebezoek het enige was wat er gebeurd was na uw terugkeer uit Polen (CGVS p. 12).

Ten derde dient gewezen te worden op een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en die van uw vrouw waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder op de helling gezet wordt.

Zo verklaart u dat u na het bezoek van de politie uw vrouw nog tweemaal zag in het dorp Shalazhi (dorp van haar ouders) en éénmaal in het dorp Alkha-Kala (ook Jermolovska genoemd, dorp van uw ouders) (CGVS p. 12).

Uw vrouw echter zegt dat ze bij jullie tweede terugkeer naar Tsjetsjenië (i.e. 2010) steeds bij haar moeder verbleef in Shalazhi en u bij uw ouders in Jermolovska, en dat ze u soms zag in het dorp van uw ouders, tot een paar keer per maand (CGVS vrouw p. 4-5).

Hiermee geconfronteerd, antwoordt u "Dan was ik niet thuis. Misschien is ze daar geweest. Ik zei toch dat ik alleen 's nachts naar huis van mijn ouders ging" (CGVS p. 13).

Hiermee geeft u echter geen verklaring waarom u zei dat u uw vrouw één keer zag in Jermolovska en uw vrouw het over een paar keer per maand had.

Dit raakt nochtans aan de kern van uw asielrelaas, namelijk het feit dat u in die periode de autoriteiten wou vermijden en daarom bij verschillende familieleden verbleef en uw vrouw bij haar familie in haar dorp was.

Ten vierde, indien nog enig geloof kan gehecht worden aan dit politiebezoek in 2010, kan nog opgemerkt worden dat dit éénmalig politiebezoek waarbij uw identiteitspapieren gecontroleerd werden, bezwaarlijk als een daad van (systematische) vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kan aanzien worden.

Concluderend blijkt dat u er niet in slaagt de door u opgesomde problemen aannemelijk te maken. De documenten die u voorlegt, zijn niet van die aard dat ze deze beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

Uw geboorteakte, uw huwelijksakte, uw intern paspoort, uw internationaal paspoort, uw rijbewijs met bijhorende rijexamenresultaten en de geboorteaktes van uw vijf kinderen bevatten immers enkel persoonsgegevens van u en uw kinderen die hier niet betwist worden. De tijdelijke Poolse vergunningen voor uw gezin bevestigen uw legale status in dat land maar hebben geen betrekking op de door u aangehaalde problemen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient vermeld te worden dat in hoofde van uw broer U. N. (...) (O.V. 6.546.906) en zijn vrouw K. I. (...) (O.V. 6.546.906) – waarvan u verklaart dat jullie problemen dezelfde zijn (CGVS p. 5) – door het Commissariaat-generaal in 2010 en 2011 reeds driemaal overgegaan werd tot een weigering van verblijf met het bevel om het Belgisch grondgebied te verlaten."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, Z. G. (...), luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaart het Russisch staatsburgerschap te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent getrouwd met B. N. (...) (O.V. 6.482.597), met wie u vijf minderjarige kinderen heeft: M. N. (...) (O.V. 6.482.597), Mo. N. (...) (O.V. 6.482.597), Ma. N. (...) (O.V. 6.482.597), Z. N. (...) (O.V. 6.482.597) en M. G. (...) (O.V. 6.482.597).

U verklaart uw land verlaten te hebben omwille van de problemen van uw man. U heeft er geen idee van met wie hij een probleem had.

U verklaart reeds in Polen asiel te hebben aangevraagd en sinds uw vertrek uit Tsjetsjenië er tweemaal te zijn teruggekeerd.

U verklaart dat uw zus R. G. (...) (O.V. 6.376.771) en uw broer Ze. G. (...) (O.V. 6.807.206) ook een asielaanvraag gedaan hebben in België, zij het om andere problemen dan die van u en uw man.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw originele geboorteakte, uw origineel internationaal reispaspoort en een kopie van uw intern Russisch paspoort."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, Z. G. (...), luidt als volgt:

"U verklaart dat u zich voor uw asielaanvraag beroept op de problemen van uw man (CGVS p. 4). Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw man door het Commissariaat-generaal beslist werd dat hem de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, kan in uw hoofd evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw man is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. U verklaart vermoord te kunnen worden door de FSB of Kadyrovsti omwille van uw betrokkenheid in de eerste Tsjetsjeense oorlog en omwille van het feit dat uw broer vocht in de tweede oorlog (CGVS p. 8-9). Er dient echter te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Wat betreft uw problemen in 2004 (i.e. uw arrestatie waarbij u enkele uren later werd vrijgelaten zonder dat u iets ten laste werd gelegd), dient opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen en neergelegde documenten blijkt dat u zich na uw arrestatie in de zomer van 2004 nog herhaaldelijk bent gaan aanmelden bij de autoriteiten van uw land, hetzij rechtstreeks, hetzij onrechtstreeks. Zo kreeg u op 13 oktober 2004 een rijbewijs uitgereikt door de MVD van Grozny, dat u zelf ging ophalen in een autorijschool zonder dat u daarbij problemen ondervond (zie document 4 in administratief dossier + CGVS p. 7-8). Op 29 november 2005 werd uw huwelijk officieel geregistreerd bij de burgerlijke stand van Grozny waarbij u een huwelijksakte kreeg (zie document 5 in administratief dossier). Volgens uw verklaringen ging uw vrouw dat zonder u maar met haar moeder ophalen waarbij ze zich identificeerde met zowel haar als uw intern paspoort (CGVS p. 3), terwijl uw vrouw zegt dat u daar wel bij was (CGVS vrouw p. 2). U wijt deze tegenstrijdigheid aan de vergeetachtigheid van uw vrouw en een zware klap die ze zou gekregen hebben, wat u of zij echter niet staven met enig geldig (medisch) attest. Bijgevolg blijft deze anomalie nog steeds overeind. Nog op 29 november 2005 werden de geboorteaktes van uw zonen Mo. en Ma. (met uw familienaam) uitgereikt door de burgerlijke stand van Grozny; enkele dagen later, op 2 december 2005, die van uw zoon M. (...) (met uw familienaam) door de burgerlijke stand van Achkoy-Martan (zie documenten 6, 7, 8 in administratief dossier). U verklaart dat uw vrouw deze aktes ontving, waarschijnlijk met jullie interne paspoorten zoals bij jullie huwelijksakte (CGVS p. 3-4). Op 2 augustus 2006 ging u zich persoonlijk melden op de paspoortdienst van de wijk Staropromislovski in Grozny waar u een internationaal reispaspoort uitgereikt kreeg (zie document 3 in administratief dossier + CGVS p. 8). Het Commissariaat-generaal meent dat uw gedrag niet in overeenstemming lijkt met uw bewering als zou u in Tsjetsjenië op dat moment nog door de autoriteiten

worden vervolgd. Indien de ordediensten u in de zomer 2004 werkelijk meegenomen zouden hebben en indien u werkelijk vreest om door de autoriteiten vermoord te worden, lijkt het helemaal niet geloofwaardig dat u zich zomaar tot diezelfde autoriteiten zou wenden – rechtstreeks of onrechtstreeks – om uw huwelijk te registreren, uw rijbewijs af te halen en om uw kinderen te registreren. Het lijkt evenmin geloofwaardig dat u de autoriteiten op de hoogte zou stellen van een gepland vertrek uit de Russische Federatie door persoonlijk een reispaspoort aan te vragen.

Nog in dit verband verklaart u na uw arrestatie in augustus 2006 naar Polen geweest te zijn waar u een asielaanvraag indiende. Na een negatief antwoord hierop, keert u in 2007 terug naar Tsjetsjenië. Een half jaar later gaat u opnieuw terug naar Polen waar u voor de tweede keer een asielaanvraag indient. Als gevolg daarvan krijgt u een tijdelijke verblijfsvergunning, maar in 2009 komt u naar België waar u op 20 oktober 2009 ook een asielaanvraag indient. Na een negatief antwoord hierop, keert u in mei 2010 via Polen voor een tweede keer terug naar Tsjetsjenië (CGVS p. 5-6-7). Voor een asielzoeker die vreest vermoord te zullen worden door de autoriteiten van zijn geboorteland, zijn deze twee terugkeren naar zijn land van herkomst bijzonder vreemd en opvallend. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen niet alleen de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen in 2004, maar ook doen ze volledig uw vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade teniet voor de problemen waarvoor u aanvankelijk naar Polen en België gevlucht was.

Wat betreft uw problemen in 2010 (i.e. de politieagenten die u kwamen bezoeken omdat u naar Europa was geweest, waarbij ze uw identiteitsdocumenten controleerden), heeft het Commissariaat-generaal ernstige redenen om te twifelen aan de geloofwaardigheid hiervan.

Ten eerste dient opgemerkt te worden dat u het bezoek van de politie (volgens uw verklaringen het enige probleem dat in die periode voorgevallen is, CGVS p. 12) niet vermeld heeft bij het indienen van uw (derde) asielaanvraag bij de Belgische asielinstanties: "In mei 2010 ben ik samen met mijn gezin naar Tsjetsjenië teruggekeerd. Ik overnachtte er nooit thuis, uit angst voor arrestatie door FSB of Kadyrovsti. Ik vertrok in juli 2010 opnieuw naar België" (vragenlijst CGVS 18.05.2011, p. 3, vraag 3.5.). Als u hierover om uitleg gevraagd wordt, antwoordt u "Het is moeilijk om alles te onthouden" en "De namen van mijn kinderen kan ik niet eens onthouden" (CGVS p. 12). Deze antwoorden verschaffen echter geen afdoende verklaring waarom u het bezoek van de politie niet zou vermeld hebben bij het indienen van uw asielaanvraag, zeker omdat u aan het begin van het gehoor op het CGVS verklaarde alle elementen van uw vertrek verteld te hebben bij uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS p. 2). Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij de Belgische asielinstanties aan het begin van zijn asielprocedure op de hoogte brengt van alle redenen van zijn vlucht indien hij een gegronde vrees voor vervolging koestert, des te meer als het gaat om vervolging vanwege de autoriteiten van het land dat hij eerder al tweemaal ontvlucht was. Het feit dat u nagelaten heeft dit te doen, doet ernstige vragen rijzen rond de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.

Ten tweede is het opvallend dat u het bezoek van de politieagenten niet precies kan situeren in de tijd ("op een dag kwam de politie langs", "ik kan geen exacte datum geven"); u verklaart dat het 'ongeveer een maand na uw vertrek uit Polen' was (CGVS p. 11). Het feit dat u er niet in slaagt het tijdstip van het politiebezoek te concretiseren, terwijl u dat wel meermaals kan over uw vertrek uit Polen (i.e. 8 mei 2010, CGVS p. 5, p. 7 & p. 11), ondermijnt verder de geloofwaardigheid van dit feit, te meer omdat u verklaarde dat dat politiebezoek het enige was wat er gebeurd was na uw terugkeer uit Polen (CGVS p. 12).

Ten derde dient gewezen te worden op een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en die van uw vrouw waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder op de helling gezet wordt. Zo verklaart u dat u na het bezoek van de politie uw vrouw nog tweemaal zag in het dorp Shalazhi (dorp van haar ouders) en éénmaal in het dorp Alkha-Kala (ook Jermolovska genoemd, dorp van uw ouders) (CGVS p. 12). Uw vrouw echter zegt dat ze bij jullie tweede terugkeer naar Tsjetsjenië (i.e. 2010) steeds bij haar moeder verbleef in Shalazhi en u bij uw ouders in Jermolovska, en dat ze u soms zag in het dorp van uw ouders, tot een paar keer per maand (CGVS vrouw p. 4-5). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u "Dan was ik niet thuis. Misschien is ze daar geweest. Ik zei toch dat ik alleen 's nachts naar huis van mijn ouders ging" (CGVS p. 13). Hiermee geeft u echter geen verklaring waarom u zei dat u uw vrouw één keer zag in Jermolovska en uw vrouw het over een paar keer per maand had. Dit raakt nochtans aan de kern van uw asielrelaas, namelijk het feit dat u in die periode de autoriteiten wou vermijden en daarom bij verschillende familieleden verbleef en uw vrouw bij haar familie in haar dorp was.

Ten vierde, indien nog enig geloof kan gehecht worden aan dit politiebezoek in 2010, kan nog opgemerkt worden dat dit éénmalig politiebezoek waarbij uw identiteitspapieren gecontroleerd werden, bezwaarlijk als een daad van (systematische) vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kan aanzien worden.

Concluderend blijkt dat u er niet in slaagt de door u opgesomde problemen aannemelijk te maken. De documenten die u voorlegt, zijn niet van die aard dat ze deze beslissing zouden kunnen beïnvloeden. Uw geboorteakte, uw huwelijksakte, uw intern paspoort, uw internationaal paspoort, uw rijbewijs met bijhorende rijexamenresultaten en de geboorteaktes van uw vijf kinderen bevatten immers enkel persoonsgegevens van u en uw kinderen die hier niet betwist worden. De tijdelijke Poolse rgunningen voor uw gezin bevestigen uw legale status in dat land maar hebben geen betrekking op de door u aangehaalde problemen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient vermeld te worden dat in hoofde van uw broer U. N. (...) (O.V. 6.546.906) en zijn vrouw K. I. (...) (O.V. 6.546.906) – waarvan u verklaart dat jullie problemen dezelfde zijn (CGVS p. 5) – door het Commissariaat-generaal in 2010 en 2011 reeds driemaal overgegaan werd tot een weigering van verblijf met het bevel om het Belgisch grondgebied te verlaten.”

Volledigheidshalve dient vermeld te worden dat in hoofde van uw zus R. G. (...) (O.V. 6.376.771) en haar man V. D. (...) (O.V. 6.376.771) – waarvan u verklaart dat ze om andere redenen asiel aanvroegen (CGVS p. 3) – door het Commissariaat-generaal op 3 maart 2010 overgegaan werd tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire bescherming, een beslissing die op 20 januari 2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd werd. Het Commissariaat-generaal heeft de asielaanvraag van uw broer Ze. G. (...) (O.V. 6.807.206) tot op heden nog niet behandeld.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 8 november 2011 een schending aan van “*artikel 48/3 minstens 48/4*” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) “*juncto het K.B. van 8 oktober 1981*”, evenals een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekers zijn tevens van mening dat het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel miskend werd door de commissaris-generaal.

In een eerste middel roepen verzoekers een schending in van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ze stellen dat de commissaris-generaal alles wat verzoeker verklaarde, tegen hem gebruikt wat volgens hen nochtans niet de taak is van de commissaris-generaal; deze dient te polsen naar de correcte gronden voor asiel en heeft niet de opdracht om asielzoekers af te wijzen omdat ze een en ander niet precies in de tijd kunnen duiden, noch omdat ze een en ander niet vermeld hebben, noch omdat er sprake is van een kleine tegenstrijdigheid.

Verzoekers zijn van mening dat de commissaris-generaal helemaal over de schreef gaat wanneer hij stelt dat de toestand in Tsjetsjenië dermate complex is dat er nog altijd sprake is van een schending van mensenrechten maar dat politiebezoeken en controles aldaar niet kunnen worden beschouwd als zijnde een daad van systematische vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Ze laten gelden dat (zie het verzoekschrift, p. 5) de commissaris-generaal “*best weet dat de schendingen van de mensenrechten in Tsjetsjenië nog steeds doorgaan en best op de hoogte is dat de Russische Federatie helemaal niet op schriftelijke wijze opgave doet van hun daden van vervolging*” en dat hij “*perfect op de hoogte is van het feit dat duizenden mensen verdwenen, vermoord en gefolterd zijn zonder dat daarover de minste uitleg wordt gegeven door militaire en paramilitaire organisaties*”.

Verzoekers voeren ook aan dat (zie het verzoekschrift, p. 5) “de commissaris-generaal zich voor het karretje wil laten spannen van de Russische Federatie met wie het blijkbaar goed kersen eten is” en dat hij “hierdoor totaal zijn opdracht schendt”. Ze stellen dat het onaanvaardbaar is voor de beoordeling van een individuele asielaanvraag terug te plooiën naar het officiële standpunt van de overheid waartegen de asielzoeker bescherming vraagt zodat zijn handelen lijnrecht indruist tegen zijn opdracht en een schending uitmaakt van artikel 48/3, minstens artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het verzoekschrift stelt eveneens “dat de verklaringen van deze Armeense (sic) vluchtelingen consistent zijn, gelijklopend en repetitief steeds refererend naar identieke schendingen” van de Vluchtelingenconventie (zie het verzoekschrift, p. 5).

Volgens verzoekers is de commissaris-generaal “gebonden aan de vertrouwensleer” en moet hij geloof hechten aan de verklaringen van de asielzoekers indien deze coherent zijn en niet aangetast door tegenstrijdigheden wat hier het geval is.

In een tweede middel voeren verzoekers een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen juncto artikel 62 van de vreemdelingenwet, evenals een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers geven een theoretische weergave van de motiveringsplicht, alvorens te besluiten dat de motivering in de bestreden beslissingen zich beperkt (zie het verzoekschrift, p. 6) “tot de mededeling dat vertoger weliswaar correct aangeeft dat hij en zijn gezin het slachtoffer is geweest van een aantal feiten en gebeurtenissen waarvan de verwerende partij het bestaan erkent en die an sich wel kunnen daden van vervolging uitmaken die zouden kunnen aanleiding geven tot erkenning van het statuut van vluchteling maar dat alles van tafel dient te worden geveegd louter en alleen omdat de basis van informatie waarover de verwerende partij zou beschikken de toestand in Tsjetsjenië drastisch veranderd zou zijn, weze het dat hij complex zou blijven” (sic).

Volgens verzoekers kan de motivering worden beperkt tot één enkele lijn “die op geen enkele wijze rekening houdt met de uitgebreide uiteenzetting van de vertoger en van de echtgenote van vertoger”

Ze menen dan ook dat de motivering van de bestreden beslissingen “noch als daadkrachtig, deugdelijk in feite, noch in rechte kan worden aanzien, bovendien niet afdoende”.

Verzoekers laten vervolgens gelden dat de administratie (zie het verzoekschrift, p. 7) “perfect op de hoogte is van de toestand in Tsjetsjenië zoals deze heden ten dage bestaat” en dat de door verzoeker geschetste situatie overeenkomt met de algemeen gekende feiten “want overgenomen door de verwerende partij in zijn beslissing van 20 oktober 2011”.

Ze benadrukken opnieuw dat hun verklaringen uitgebreid en consequent zijn en niet aangetast door enige tegenstrijdigheid.

De commissaris-generaal wordt, volgens verzoekers geconfronteerd met “tientallen identieke vluchtverhalen uit Tsjetsjenië”, waarna ze de penibele situatie schetsen in hun land van herkomst in de nasleep van de burgeroorlog.

Verzoekers vinden het dan ook onredelijk (zie het verzoekschrift, p. 7) dat de commissaris-generaal deze “tientallen zo niet honderden identieke vluchtverhalen” negeert en zich beperkt “binnen het kader van de zogenaamde informatie waarover de verwerende partij zou beschikken tot de officiële versie van de Russische overheid”.

Verzoekers voeren aan dat de commissaris-generaal hun asielverzoek niet op faire en objectieve wijze heeft behandeld; ze stellen dat “op lapidaire wijze een officieel standpunt van de Russische regering wordt overgenomen wat zonder meer dient te worden aangemerkt als zijnde onzorgvuldig minstens dermate onredelijk dat het de objectieve toeschouwers dit als schokkend overkomt” (sic).

Ten slotte voeren verzoekers aan dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen “aangeeft dat de gebeurtenissen zoals eerste vertoger aangeeft in zijn vluchtrelaas, inderdaad hebben plaatsgevonden en er wel degelijk in deze periode ernstige feiten hebben voorgedaan, die vervolging kunnen uitmaken waarbij personen met het profiel van eerste vertoger wel degelijk druk konden ervaren vanwege de autoriteiten”.

Verzoekers vragen de bestreden beslissingen “te annuleren”.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, Z. G. (...), zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, B. N. (...), de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De door verzoekers aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.4. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekers uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissingen betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Verzoekers voeren aan dat de commissaris-generaal helemaal over de schreef gaat wanneer hij stelt dat de toestand in Tsjetsjenië complex is maar dat controles niet kunnen worden beschouwd als een daad van systematische vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Ze stellen eveneens dat de commissaris-generaal *“best weet dat de schendingen van de mensenrechten in Tsjetsjenië nog steeds doorgaan en best op de hoogte is dat de Russische Federatie helemaal niet op schriftelijke wijze opgave doen van hun daden van vervolging”* en dat hij *“perfect op de hoogte is van het feit datr duizenden mensen verdwenen, vermoord en gefolterd zijn zonder dat daarover de minste uitleg wordt gegeven door militaire en paramilitaire organisaties”*.

De bestreden beslissingen worden dienaangaande als volgt gemotiveerd:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden

heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie."

De Raad stelt vast dat de loutere beweringen van verzoekers geenszins de bovenstaande motivering in de beslissingen kunnen weerleggen; verzoekers tonen niet aan dat de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt niet correct is.

De opmerkingen in het verzoekschrift dat *"de commissaris-generaal zich voor het karretje wil laten spannen van de Russische Federatie met wie het blijkbaar goed kersen eten is"*, dat hij zich zou terugplooiën naar het officiële standpunt van de overheid waartegen de asielzoeker bescherming vraagt en dat hij zich beperkt tot het officieel standpunt van de Russische overheid, zijn slechts loze verwijten.

Volgens verzoekers dient de commissaris-generaal te polsen naar de correcte gronden voor asiel en heeft hij niet de taak om asielzoekers af te wijzen omdat ze een en ander niet precies in de tijd kunnen duiden, omdat ze een en ander niet vermeld hebben en omdat er sprake is van een kleine tegenstrijdigheid. Verzoekers benadrukken dat hun verklaringen coherent, uitgebreid en consequent zijn en niet aangetast door enige tegenstrijdigheid.

De Raad stelt echter vast dat de bestreden beslissingen verschillende ongeloofwaardigheden en tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekers die ze in hun verzoekschrift niet pogen te weerleggen of te verklaren.

Aldus merkt de Raad op dat uit verzoekers verklaringen en neergelegde documenten blijkt dat verzoeker zich na zijn arrestatie in de zomer van 2004, nog herhaaldelijk heeft aangemeld bij de autoriteiten van zijn land van herkomst, hetzij rechtstreeks, hetzij onrechtstreeks.

Indien de ordediensten verzoeker in de zomer 2004 werkelijk hebben meegenomen en indien verzoeker werkelijk vreest om door de autoriteiten vermoord te worden, is het volgens de Raad niet geloofwaardig dat hij zich tot diezelfde autoriteiten zou wenden -rechtstreeks of onrechtstreeks- om zijn huwelijk te laten registreren, zijn rijbewijs af te halen en om zijn kinderen te registreren; het is evenmin geloofwaardig dat hij de autoriteiten op de hoogte zou stellen van een gepland vertrek uit de Russische Federatie door persoonlijk een reispaspoort aan te vragen.

Het gedrag van verzoeker is aldus niet in overeenstemming met voorgehouden vrees voor vervolging of voorgehouden reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Ook geven verzoekers geen verklaring waarom verzoeker twee keer terugkeerde naar zijn land van herkomst. De commissaris-generaal stelt dan ook terecht dat tweemaal terugkeren naar het land van herkomst voor een asielzoeker die vreest vermoord te zullen worden door de autoriteiten aldaar, diens vrees ongeloofwaardig maakt.

Deze vaststelling ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de door verzoekers aangehaalde problemen in 2004, alsook de problemen waarvoor verzoeker aanvankelijk naar Polen en België gevlucht was.

Aangaande het feit dat verzoeker de problemen in 2010 -namelijk de politieagenten die hem kwamen bezoeken omdat hij naar Europa was geweest, waarbij ze zijn identiteitsdocumenten controleerde- niet vermeldde in zijn verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wijst de Raad er op dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij de Belgische asielinstanties van bij het begin van zijn asielprocedure, op de hoogte brengt van alle redenen van zijn vlucht indien hij een gegronde vrees voor vervolging koestert, des te meer als het gaat om vervolging vanwege de autoriteiten van het land dat hij eerder al tweemaal ontvlucht was.

De bestreden beslissing stelde aldus terecht vast dat verzoeker naliet dit te doen, wat zich keert tegen de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees.

Ook het feit dat verzoeker het bezoek van de politieagenten niet precies kan situeren in de tijd, wordt niet in het verzoekschrift verklaard. De Raad treedt de commissaris-generaal bij wanneer die vaststelt dat dit element verder de geloofwaardigheid aantast, zeker aangezien verzoeker verklaarde (zie het gehoorverslag, p. 12) dat dat politiebezoek het enige was wat er gebeurd was na zijn terugkeer uit Polen naar zijn land.

De Raad merkt samen met de commissaris-generaal tevens een tegenstrijdigheid op tussen verzoekers verklaringen en die van zijn verzoekster. Zo verklaarde verzoeker (zie het verhoorverslag, p. 12) dat hij na het bezoek van de politie, zijn vrouw nog tweemaal zag in het dorp Shalazhi -het dorp van haar ouders- en éénmaal in het dorp Alkha-Kala -ook Jermolovska genoemd, dorp van verzoekers ouders-. Verzoekster verklaarde echter (zie het gehoorverslag, p. 4-5) dat zij bij de tweede terugkeer naar

Tsjetsjenië (i.e. 2010), steeds bij haar moeder verbleef in Shalazhi en dat verzoeker verbleef bij zijn ouders in Jermolovska, en dat zij haar echtgenoot soms zag in het dorp van zijn ouders, tot een paar keer per maand. De Raad stelt vast dat dit element de kern van het asielrelaas van verzoekers raakt, namelijk het feit dat verzoeker in die periode de autoriteiten wou vermijden en daarom bij verschillende familieleden verbleef en verzoekster bij haar familie in haar dorp was.

Bovendien merkt de Raad op dat de bestreden beslissingen terecht besluiten dat het éénmalige politiebezoek waarbij verzoekers identiteitspapieren gecontroleerd werden, bezwaarlijk als een daad van (systematische) vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag kan aanzien worden.

De stelling in het verzoekschrift dat de motivering de bestreden beslissingen zich beperken *“tot de mededeling dat vertoger weliswaar correct aangeeft dat hij en zijn gezin het slachtoffer is geweest van een aantal feiten en gebeurtenissen waarvan de verwerende partij het bestaan erkent en die an sich wel kunnen daden van vervolging uitmaken die zouden kunnen aanleiding geven tot erkenning van het statuut van vluchteling maar dat alles van tafel dient te worden geveegd louter en alleen omdat de basis van informatie waarover de verwerende partij zou beschikken de toestand in Tsjetsjenië drastisch veranderd zou zijn, weze het dat hij complex zou blijven”* (sic) en dat de motivering *“op geen enkele wijze rekening houdt met de uitgebreide uiteenzetting van de vertoger en van de echtgenote van vertoger”* houdt, gelet op de in de bestreden beslissingen terecht weerhouden ongeloofwaardigheden en tegenstrijdigheden, dan ook geen steek.

Verzoekers laten ook nog gelden dat de commissaris-generaal volgens hen zou wordt geconfronteerd met *“tientallen identieke vluchtverhalen uit Tsjetsjenië”*, ze schetsen de penibele situatie schetsen in hun land van herkomst in de nasleep van de burgeroorlog en stellen dat men deze *“tientallen zo niet honderden identieke vluchtverhalen”* negeert.

De Raad benadrukt dienaangaande dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het is immers de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging die determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om iemand als vluchteling te kunnen erkennen. De bestreden beslissingen preciseren dan ook zeer duidelijk dat, aangezien de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië complex is, een individuele beoordeling van de asielaanvraag noodzakelijk is.

Verzoekers zijn er in casu, gelet op bovenstaande ongeloofwaardigheden en tegenstrijdigheden, niet in geslaagd de individualisering van hun vrees aan te tonen, hetgeen een wezenlijke vereiste is bij het beoordelen van hun asielaanvraag.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoekers niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals vereist door artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de bestreden beslissingen op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun verhoren op het Commissariaat-generaal, bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden opgeroepen voor een verhoor, dat ze tijdens deze verhoren op 29 september 2011, in bijzijn van hun advocaat, de kans kregen om hun asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat de verhoren plaatsvonden met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De bestreden beslissingen staan geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunen. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BONTE